

byly zástavních práv a jejichž pohledávky nejsou nad veškeru pochybnost úplně uhrazeny přejímací cenou. Ohledně těchto zástavních věřitelů zákon neobsahuje žádného obmezení; rozhoduje tu tedy doba soudního usnesení. Všichni věřitelé, tedy i ti, kteří teprve po slyšení dlužníka, ale před soudním rozhodnutím nabyli zástavních práv poznámkou na sepsaném již zájemním protokolu (§ 257, odst. 1 ex. ř.), mají rovněž nárok, aby byli uspokojeni z výtěžku a mají tedy i zájem na tom, aby se co nejvíce za svršky vytěžilo, ba dokonce tito následkem zadnějšího pořadí mají často větší zájem než přednější věřitelé. Není proto žádného důvodu, aby byl činěn mezi nimi rozdíl, zejména, když soud při svém rozhodování může ze zájemního protokolu všechny zástavní věřitele snadno zjistiti a způsobem v §§ 55 a 56 ex. ř. vytčeným o jejich souhlasu anebo nesouhlasu se přesvědčiti. Je proto k tomuto výjimečnému způsobu zpeněžení třeba svolení všech zástavních věřitelů, kteří až do usnesení o povolení tohoto způsobu zpeněžení nabyli na prodávaných svršcích zástavních práv (srov. také Gl. U. 2739 a čís. 819 úř. sb. vídeňské).

Čís. 15298.

Odvolání daru podle § 948 obč. zák. předpokládá jen, že lze obdařeného trestně stíhati pro ublížení dárce na těle nebo na cti, nevyžaduje však, aby obdařený byl trestně stíhán anebo při trestním stíhání odsouzen.

(Rozh. ze dne 13. června 1936, Rv II 111/36.)

Žalobkyně tvrdí, že se žalovaný na ní dopustil nadávkami i fyzickým násilím hrubého nevděku, domáhá se podle § 948 obč. zák. vrácení daru žalovanému daného. Žalobě, jejíž skutkové tvrzení bylo prokázáno, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Není správný názor žalovaného, že ublížení na těle není proto důvodem k odvolání daru, že žalovaný byl pro ně trestním soudem stíhán, ale osvobozen; podle ustanovení § 948 obč. zák. odvolání daru předpokládá jen, že obdařený ublížil dárce na těle anebo na cti tak, že ho lze trestně stíhati buď na žádost anebo z úřední moci, nevyžaduje však ani, aby byl obdařený trestně stíhán, ani aby při trestním stíhání byl odsouzen. Osvobozující rozsudek trestního soudu neváže soud civilní a tento si může sám potřebné předpoklady pro své rozhodnutí zjistiti.

Čís. 15299.

Žaloba o výživné proti pozůstalosti nemanželského otce. Nelze hleděti k nároku vdovy podle § 796 obč. zák.

(Rozh. ze dne 13. června 1936, Rv II 356/36.)

Nezl. žalobce domáhá se žalobou uznání otcovství proti zemřelému zůstaviteli a placení výživného na pozůstalé vdově, již byla pozůstalost jako dědičce přihlásivší se k pozůstalosti ze zákona s dobrodiním inventáře odevzdána. Proti výši požadovaného výživného namítla žalovaná jeho přemrštěnost a poukázala na konkurující její nárok podle § 796 o. z. tvrdíc dále, že nemanželské dítě nemůže na tom býti lépe jen proto, že jsou pro ně alimenty vyměřovány podle § 171 o. z. po smrti otcově proti pozůstalosti (dědicům), než v případě, kde dojde k stanovení výživného přímo proti otci podle § 166 o. z. **P r v ý s o u d** uznáv, že zůstavitele jest pokládati za nemanželského otce nezl. žalobce, uznal žalovanou jako dědičku povinnou platiti žalobci na výživném určitou částku měsíčně. K odvolání žalobcovu zvýšil **o d v o l a c í s o u d** měsíční výživné na dvojnásobnou, později i vyšší částku s tím, že závazek žalované pomine vyčerpáním hodnoty pozůstalosti. **D ů v o d y:** Předpisem § 171/1 obč. zák., který ustanovuje, že povinnost nemanželské děti vyživovati a zaopatřiti přechází jako jiný dluh na otcovy dědice, nebylo nic změněno na povaze tohoto závazku a zejména platí i pro tento případ předpis § 166 obč. zák., mluvící o jmění, tedy souhrnu všech hospodářských hodnot, jen že úmrtím zavázaného odpadly ostatní okolnosti, jež jinak jsou spolurozhodujícími pro určení rozsahu vyživovací povinnosti, zejména výdělková schopnost nemanželského otce, takže jediným podkladem pro určení výživného jest hodnota čisté pozůstalosti v době jejího odevzdání, tedy nikoliv jen příjmy z ní a zásada, že vyživovací povinnost přechází na dědice jen potud, pokud by byl nárok odůvodněn proti zůstaviteli (Sb. n. s. čís. 6152, 12034), a pokud dědic sám není zkrácen ve svém právu na výživu (Sb. n. s. č. 4196). Rozhodnutí nejv. soudu čís. 4196, jehož se první soud na podporu svého mylného názoru, že rozhodují jen příjmy z pozůstalosti, dovolává, řeší zcela jiný případ, totiž úhradu nákladů výživy z výnosu majetku nem. dítěte s a m é h o dle zásady § 150 obč. zák. Odvolací soud vycházeje z nenapadených zjištění prvního soudu, že hodnota čisté pozůstalosti v době odevzdání pozůstalosti žalované, která se jako manželka přihlásila ze zákona s dobrodiním soupisu, činí více než 27.000 Kč, má za to, že výživné vyměřené prvním soudem neodpovídá této hodnotě pozůstalosti a potřebám dítěte, vyhověl proto částečně odvolání a výživné přiměřeně zvýšil, neboť takové výživné by byl soud při zjištěném jmění vyměřil nem. otci, kdyby byl živ, i když se musel starati o manželku. K nároku vdovy na slušné zaopatření z pozůstalosti dle § 796 obč. zák. nemohlo býti přihlíženo, jak odpůrkyně odvolatele za to má, neboť výživné dle § 171 obč. zák. nároku tomu předchází a nelze tudíž tvrditi, že by byla žalovaná ve svém právu na výživu vyšší výměrou alimentů zkrácena.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nárok nemanželského dítěte podle prvního odstavce § 171 o. z. jest nárokem majetkoprávním (pohledávkou), za který proto ručí dovo-

telka, již byla pozůstalost, k níž se přihlásila výmínečně, odevzdána, celým svým jměním, ovšem jen co do výše čisté hodnoty pozůstalosti v době jejího odevzdání. Opačný názor dovolatelčin nemá v zákoně opory. Dovolatelka nemůže také ničeho pro sebe vytěžití poukazem na předpis § 796 o. z., neboť nárok na slušné zaopatření podle tohoto předpisu má vdova teprve po uspokojení pohledávek věřitelů pozůstalostních. Předpisem § 171 o. z. nebylo nic změněno na ustanovení § 166 obč. zák., pokud jde o vyměrování výše výživného. Přichází proto v úvahu při výměře renty hodnota celé pozůstalosti, jež po smrti nemanželského otce představuje jeho jmění podle § 166 o. z. a o níž v souzeném případě nebylo tvrzeno, že se od úmrtí zůstavitelova do dne odevzdání žalované ztenčila. Odvolací soud posuzuje přiměřenost renty, přihlédl vedle toho také k zákonné vyživovací povinnosti nemanželského otce k žalované podle § 91 obč. zák., jež by při výměře byla musela býti vzata v úvahu, kdyby byl zůstal nemanželský otec na živu. Je proto nepřipadná výtká, že se žalobci dostává rozhodnutím napadeného rozsudku více práv, než kdyby byl zůstal nemanželský otec na živu. Uváživ obě tyto okolnosti, připojuje se dovolací soud k vývodům odvolacího soudu a má za to, že vyměřená renta jest přiměřená majetkové hodnotě pozůstalostního jmění. Ježto jde o dluh pozůstalosti, jež odevzdáním zanikla, nesejde na tom, jakým způsobem jej dovolatelka zapraví, zda z výtěžku svého jmění či zda bude nucena sáhnouti ke kmenové podstatě svého majetku. Obmezení, že dluh ten musí zapravovati do výše hodnoty čisté pozůstalosti, jde v její prospěch, neboť znamená, že dále její povinnost nesahá, i kdyby žalobce sám ještě výživy potřeboval.

Čís. 15300.

Dávkami podle § 17, písm. i) vlád. nař. čís. 250/35 Sb. z. a n. jsou jen dávky pro finanční erár, nikoliv dávky pojistného, předpisované veřejnoprávními sociálními ústavy pojišťovacími.

(Rozh. ze dne 17. června 1936, R I 671/36.)

Povinný, proti němuž vedla Úrazová pojišťovna dělnická exekuci k vydobytí dlužných pojistných dávek, navrhl, aby tato exekuce byla podle § 27 vl. nař. čís. 250/35 Sb. z. a n. odložena do 30. září 1936. První soud návrhu nevyhověl. Odvolací soud uznal podle návrhu. Důvody: První soudce zamítl návrh, poněvadž se jedná o vydobytí pojistného z roku 1932 a 1933, na něž se vládní nařízení č. 250/35 Sb. z. a n. (§ 17, odst. 1 a 2) nevztahuje. K tomuto náhledu nelze se připojiti; neboť právě z ustanovení § 17, odst. 2 lze seznati, že úlevy, jak jsou obsaženy v předcházejících §§ tohoto vládního nařízení, se vztahují také na pohledávky veřejnoprávních sociálně pojišťovacích ústavů, takže lze i tu použiti ustanovení § 27, odst. 1. Neboť, když §em 17, odst. 2 bylo upraveno placení pojistného, které se stalo splatným v roce 1935, jest z toho usouditi, že ohledně takových pohledávek z dří-